

Sygn. akt I UK 340/04

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Herbert Szurgacz

w sprawie z odwołania W. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w [...] o jednorazowe odszkodowanie, prawo do renty w związku z wypadkiem , po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 kwietnia 2005 r., kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 czerwca 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Ubezpieczony W. P. wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] z dnia 8 czerwca 2004 r. Jako podstawy kasacji wskazał na naruszenie przepisów postępowania: art. 316, 382, 235, 227, 217 § 2, 278 , 233 i 328 § 2 k.p.c. Kasacja zawiera wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku. Kasacja wskazuje okoliczności uzasadniające - zdaniem skarżącego - przyjęcie kasacji do rozpoznania, mianowicie oczywiste naruszenie prawa w zakresie postępowania przez uwzględnienie argumentów na korzyść organu rentowego z pominięciem wniosków dowodowych ubezpieczonego oraz konieczność wyjaśnienia czy jazda z dozwoloną prędkością w pobliżu przejścia dla pieszych i nie zmniejszenie tej prędkości przez kierującego pomimo zbliżania się do przejścia stanowi po stronie kierowcy naruszenie zasad bezpieczeństwa.

Sąd Najwyższy zważył:

Przedstawienie przez stronę wnoszącą kasację okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (aczkolwiek w rozpoznawanej sprawie można mieć wątpliwości, czy wskazanie na okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji spełnia wymagania art. 393³ §1 pkt 3 k.p.c.) nie oznacza, że Sąd Najwyższy przyjmie kasację do rozpoznania. Spełnienie powyższego wymagania, przewidzianego w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego dokonanej ustawą z dnia 24 maja 2000 r., nie pozwala jedynie odrzucić kasacji: sądowi drugiej instancji na podstawie art. 393⁵ k.p.c. natomiast Sądowi Najwyższemu - na podstawie art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393 k.p.c. Nie zapewnia jednak przyjęcia kasacji do rozpoznania. Przyjęcie to zależy bowiem od braku okoliczności, które uprawniają Sąd Najwyższy do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania. Okoliczności te zostały wymienione w art. 393 § 1 i § 2 k.p.c. Według powyższych przepisów, Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie ani nieważność postępowania, a ponadto gdy zaskarżone orzeczenie nie narusza w sposób oczywisty prawa lub gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna.

W ocenie Sądu Najwyższego, w przedmiotowej sprawie nie było podstaw do przyjęcia kasacji do rozpoznania ponieważ nie występuje w niej istotne zagadnienie prawne ani nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w praktyce (art. 393 § 1 k.p.c.). Potrzeba udzielenia odpowiedzi na sformułowane pod adresem Sądu Najwyższego pytanie nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 393 k.p.c. Nie jest możliwe sformułowanie ogólnej zasady w przedstawionym zakresie, ponieważ ocena, czy zaistniało współprzyczynienie się kierowcy do powstania wypadku w drodze do pracy oraz, czy po stronie poszkodowanego ubezpieczonego zaistniało rażące niedbalstwo, może być dokonywana tylko w okolicznościach konkretnego zdarzenia. Z kolei subiektywne przeświadczenie ubezpieczonego o

niesprawiedliwości orzeczenia nie może być utożsamiane z oczywistym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 393 § 2 k.p.c., co uzasadniałoby przyjęcie kasacji do rozpoznania. Oczywiste naruszenie prawa to takie naruszenie, które jest zauważalne dla każdego prawnika bez wgłębiania się w tekst przepisów i bez potrzeby głębszej analizy prawniczej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 341/01), co w rozpoznawanej sprawie, w której prowadzono szerokie postępowanie dowodowe nie miało miejsca.

Z powyższych względów, na podstawie art. 393 w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji postanowienia.